

ריפוי בעיסוק בשנים 1968 - 1971

שמי ניצה רבקס, בת 67 כמו המדינה (נולדתי ב- 1948), נשואה ואם ל- 4 בנות וסבתא ל- 7 נכדים. היום גימלאית משרותי בריאות כללית. שנים רבות נהלתי ב"שלוותה" את היחידה השיקומית, שמשמשת גם היום, יח' אבחון והכנה לחזרה לתפקוד אופטימלי בקהילה, לאחר ובעקבות המשבר הנפשי.

כיום- עדיין עובדת בקליניקה הפרטית שלי העוסקת בתאום טפול/שיקום של אנשים שצרכים תיווך בהשתלבות בקהילה חברתית, תעסוקתית ודיור. (נפגעי נפש, הפרעות קשב וריכוז, הפרעות התנהגות, נוער העומד בפני החלטות לגבי עתידו, אנשים שזקוקים לארגון סדר יום וזיהוי מטרות ועוד) כמו כן מתנדבת (כנציגת צבור בוועדת סל שיקום ובקהילת מקום מגורי - אבן יהודה)

אל המקצוע הגעתי בזכות הורי, שבילדותי, הפכו את ביתנו הקטן לבית לילדים שנזקקו לבית חם ותומך, מה שנקרא היום משפחת אומנה. בזכות האווירה הנותנת, מאפשרת ולא שיפוטית שינקתי בבית הורי, חפשי מקצוע (לאחר השירות הצבאי) שיאפשר לי להביע את עצמי על כשורי בצועים בשלוב תפיסה חברתית.

בהתלבטותי, בקרתי את אחותי שהיתה עו"ס ב"שער מנשה" ושם נכנסתי למח' רפוי בעסוק והמרפ"ע הראשית נתנה לי הסבר מאלף על המקצוע ו..... נ ד ל ק ת י.

אז לא היו בחינות פסיכומטריות כמיון, אבל נדרשנו לתעודת בגרות, אבחון במכון הדסה (להתאמה מקצועית) וראיון אישי לפני ה-BOARD של ביה"ס לרפוי בעיסוק.

ביה"ס לריפוי בעיסוק בזמני שכן ברח' הנביאים בירושלים במבנה מרהיב וישן עם צמחיה ירוקה מסביבו. במבנה סמוך גם היתה הפנימיה של חלק מהסטודנטים/יות. אוירה משפחתית ונעימה שרתה במקום. רוב הסטודנטים היו רווקים חוץ מסטודנטית אחת שהתחתנה במהלך הלמודים. לציון שבמחזור שלנו למד... בן אחד ויחיד, מה שהיה מאד נדיר בשנים אלו

באותם שנים המקצועות הנלמדים לצד המקצועות העיוניים, לא תאמינו, היו: רקמה, תפירה, אריגה, קרטונז', עבודות קנים, ציור, אמיאיל, קדרות, שרטוט, נגרות, תכשיטים, כתב יד גרפי (סוגים שונים פונטים של כתב יד שהיום נשלפים בקלות מאינטרנט, למדנו לכתוב אותם במכשיר כתיבה - ציפורן)

לצד אלו למדנו כמובן גם מקצועות עיוניים כמו: נירולוגיה, מחלות ריאה, עיניים, א.א.ג., פסכיאטריה, אנגלית, פסיכולוגיה, קנזיאולוגיה, אנטומיה, C.P, אורטופדיה, שיקום (כן כן) דינמיקה קבוצתית, ועוד.. שניתנו ע"י מומחים /רופאים בדרך כלל מביח' הדסה / טלביה /אונ' העברית. וכן מבוא לפיזיותרפיה, עבודה סוציאלית, מתוך הבנה שנפגש בצוות הרב מקצועי במהלך עיסוקנו בעתיד.

יש לציין שלצד מקצועות אלו היו חוגים שקישרו בין הידע הקליני תיאורטי הנלמד לבין בצוע בקליניקה של הרפוי בעיסוק (החוגים נקראו **ריפוי בעסוק פסכיאטרי, ריפוי בעיסוק אורטופדי**) שם ניתן הרציונל לבחירת כלי/אמצעי הטפול לקדום תפקוד. כן כן, כבר אז דובר על עיסוק מותאם לפגיעה ולמטרות הטפול.

בשנת 70 או 71, עבר ביה"ס להר הצופים למקום בו הוא שוכן היום בצמוד למבנה של בית חולים הדסה על הר הצופים שעמד בשימונו מאז מלחמת השחרור ולא שופץ עדיין ..

מעבר לדמויות המרכזיות בנהול (מנהלת ביה"ס וסגנית) ליוותה אותנו מדריכה קלינית שהיתה לנו לאוזן קשבת בעיקר בתקופות האימון הקליניות.

התואר בגמר הלמודים (3 שנים) היה **מוסמך** לריפוי בעיסוק וחוייבנו לשנת שירות (בשכר) באחד מהמוסדות המממנים (הדסה, שרותי בריאות כללית/מלבן/משרד הבריאות). רוב הבוגרים השלימו לאחר מכן השכלתם לתואר אקדמי.

ברצוני לציין כי השילוב בין המקצוע העיוני לבין תפקוד באמצעות **עבודות יד**- משמש אותי גם כיום
במפגש עם משתקמים הן במשימות לשעות הפנאי והן בבדיקת הנטיות והרצונות המקצועיות
ו....בבניית אמון באמצעות עשייה.

ניצה רבקה